

saa stort Hensyn som muligt til almen-nyttige Formaal.

§ 18 fritager Revisorerne for Ansvar. De kan afskediges, men det var rart, om der stod en Bemærkning om, at de kan drages til Ansvar, naar de ligefrem forsømmer deres Pligt. Man har set før, at Revisorer ikke har været deres Opgave voksne.

I § 1 hedder det, at en Sparekasses Virksomhed maa alene bestaa i o. s. v. Der er enkelte Sparekasser, der har en Forvaltningsafdeling, f. Eks. „Bikuben“, og der er flere, der har en Boxafdeling til Medlemmernes Tjeneste mod Betaling. Noget saadant skulde vel ikke forbydes. — I § 6, 7de Stykke, hedder det, at Medlemmer af Bestyrelsen ikke maa have Sæde i Direktionen for noget andet Pengeinstitut. Det forekommer mig, at det vilde være rigtigt, om det hed: Medlemmer af *Direktionen* maa ikke have Sæde i Direktionen for noget andet Pengeinstitut. Thi ogsaa Livsforsikringsselskaber eller andre Forsikrings-selskaber er dog en Slags Pengeinstitutter, og naar der tales om Medlemmerne af en Bestyrelse — ja, saa kan en Bestyrelse jo være stor. Naar Forbudet blev begrænset til Medlemmerne af Direktionen, forekommer det mig, at de forskellige Krav vilde være tilstrækkeligt varetagne.

Da der nu er gjort saa mange Forandringer ved Loven, savner jeg en fælles Regel for Præskription af Sparekassebøger. De Regler, som derom findes, er noget forskellige i forskellige Sparekasser. Nogle Steder præskriberes Renten paa et tidligere Tidspunkt og Kapitalen paa et senere, andre Steder lader de det følges ad. Det kunde dog være værd at tage under Overvejelse, om der ikke kunde optages en almen-gyldig Regel for Præskription i Almindelighed.

Med Hensyn til Forslag til Lov om Banker, er det saa uheldigt, at min Gruppes Ordfører, det ærede 8de kongevalgte Medlem (Falbe Hansen), har faaet Forfald. Han har bedt mig gøre nogle Bemærkninger eller nærmest udtale Tilslutning til Lovforslaget. Han siger, at som Forslaget nu foreligger, er det Landstingets Forslag, som det blev vedtaget ved tredie Behandling i 1912—13 med kun enkelte Ændringer, og disse Ændringer kan tiltrædes paa een nær, nemlig Bestemmelsen i § 3 om, at en Banks Aktiekapital skal være mindst 100,000 Kr., og at Banker, der har en mindre Aktiekapital, inden 10 Aar skal bringe deres Kapital op til dette Beløb. I Landstingets Forslag var Aktiekapitalens Minimum sat til 50,000 Kr., og

dette maa foretrækkes. Der findes rundt omkring i Landet talrige Banker, hvis Aktiekapital er meget mindre end 100,000 Kr., og for hvem det vil falde vanskeligt at supplere Kapitalen op til dette Beløb. I mange Tilfælde har desuden saadanne smaa lokale Banker slet ikke Brug for en saa stor Aktiekapital. Denne Bestemmelse kan derfor let komme til at skade disse smaa Banker. I Paragraffens Slutning er der tilføjet en Passus om, at Ministeriet for Handel og Søfart kan tilstaa Lempelser i disse Bestemmelser, men Udtrykkene „kan“ og „Lempelser“ er noget vage og ubestemte. Det var bedre, om der var knyttet nogle nærmere Bestemmelser til dem. Det foreslaas derfor at genoptage den af Landstinget fastsatte Grænse, 50,000 Kr.

Høy: De to ærede Talere, der hidtil har haft Ordet, har begge udtalt deres Glæde over, at Sparekassevæsenet nu er henlagt under Ministeriet for Handel og Søfart. Ogsaa jeg vil slutte mig til denne Glæde. Jeg tror, at det vil kunne blive til Gavn ikke alene for de Forslag, vi behandler i Dag, men ogsaa for Sparekassevæsenets og Bankvæsenets Udvikling i Fremtiden. Det Forslag, som den højtærede Minister for Handel og Søfart nu forelægger vedrørende Sparekassevæsenet, er jo bygget paa det Forslag, som vi vedtog her i Landstinget i sidste Samling, og det, vi den Gang vedtog her, er bygget over Kommissionens Forslag til Lov om Sparekasser og Laanekasser. Da Lovforslaget gik ud fra dette Ting, havde man i Titelen strøget Ordet Laanekasser. Men i Virkeligheden havde man i selve Lovforslaget ikke opgivet dem; de fandtes der. Det er maaske overflødig atter at udtale min Opfattelse af dette Forhold. Jeg gjorde det i sidste Samling, og naar jeg gør det ogsaa i Aar, er det desværre ikke med meget Haab om, at man skulde gaa ad den Vej, jeg anser for den rette: kun at lovgive om virkelige Sparekasser og søge at skabe for Befolkningen Sparekasser, der byder dem den menneskeligt set størst mulige Sikkerhed for deres Penge. Gjorde man det, maatte man skærpe Bestemmelserne, og man maatte efter min Mening gaa ind paa at forbyde Laan mod Kaution i saadanne Sparekasser. Jeg tror, at Laanekasserne nok skulde klare sig, og selv om jeg ikke mener, at man netop skal lovgive særlig for de Medborgere, som det ærede 6te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) meget rigtigt kaldte Arbejdsbiørne, fordi de saamænd nok faar de Penge, de skal have, saa mener jeg, at man